

Cadena d'amics

El guanyador del Premi Andròmina 1999 amb la novel·la 'Tatuatges', Josep Pujol i Coll (Vilobí d'Onyar, 1964), acudí al tram 606 de la Via Catalana a tocar de Sarrià de Ter.

Explica amb quins amics ho preparà, amb quins hi va anar i amb quins va patir.

JOSEP PUJOL I COLL

Després del nus a la gola amb el vídeo que va publicar l'Assemblea Nacional Catalana de les cadenes catalanes formades arreu del món, en la vigília vam decidir assajar-la a casa en Xevi i jo, no fos cas que ens encaléssim enaiguats a Els Segadors. Però l'Esteve i en Mario ja havien arribat a Girona, i de seguida ho vam deixar estar. En Lluís, vingut expressament de Brussel·les, on treballa, també ja hi era. Era el més aplicat, sabia on començava exactament el nostre tram –el 606, a tocar de Sarrià de Ter–, tenia la samarreta groga comprada de fa dies, a punt la ràdio, l'impermeable, tot. Mentre, en William arribava des d'Amsterdam a l'aeroport de Barcelona: li calia llogar un cotxe i fer els 100 quilòmetres fins a Girona. Va arribar a temps per veure la marxa de torxes que organitza Òmnium Cultural cada 10 de setembre, aquest any més multitudinària que mai. A la façana de la catedral, s'hi projectava una enorme estelada, sota la qual començaven a peregrinar les teies, amb la mística inquietant del foc. Al final hi vam trobar en Xevi –l'altre–, amb qui vam coincidir a la plaça del Vi, en

la crema del Decret de Nova Planta. Anava amb la Nuri que, coixa i tot, no s'ho volia perdre.

L'endemà l'amenaça de pluja es va esbargir progressivament, i això que estàvem preparats per a fotos èpiques, aguantant estoics el temporal. Al dinar, en un restaurant proper al nostre tram, va venir-hi també l'Anna, arribada des de Figueres, amb feina per aparcar el cotxe a ciutat. I en Víctor, des de Perpinyà, on s'havia esgargamellat amb el "Sense Valenci hi ha pas d'independenci, sense el Rosselló hi ha pas revolució!", amb aquella capacitat que té per a imitar accents. Repetiria l'eslògan a la tarda, val a dir-ho, sense gaire ressò. Trobàvem a faltar la Nuri, que al final s'havia decidit pel tram de Vidreres; i en Miquel, que des de Madrid, ens anava enviant fotos d'ell sol amb la samarreta groga i els braços estesos, fent la cadeneteta. I l'Ignasi i en Pau, que serien al tram d'Orriols –en Pau, voluntariós, s'havia ofert a servir el dinar popular, netejar lavabos, per al que fos–. I els amics de la feina, distribuïts en molts punts de la geografia catalana. Jo mateix vaig tenir recança de no poder-me desdoblar i anar fins al tram amb els de Vilobí, és clar. Al nostre restaurant, ple de samarretes grogues i banderes, posaven Llach, Raimon, Anna Roig i L'ombre de ton chien. El whatsapp fumejava. En Jordi i l'Àlex proposaven enviar-nos el jersei que ens havíem oblidat a Igualada per Via Catalana. Era broma, és clar, perquè la Via no passava per

Igualada i a més en Jordi, enyorat, era a Andorra.

Vam fer via a menjar-nos les postres, perquè eren gairebé les quatre i teníem uns vint minuts de tros. Patíem pel temps, patíem per arribar a l'hora, patíem per si seríem els que van dir que seríem, patíem per saber si allò serviria de res o no. Més que país petit, som del país patit. Pel camí en Xevi –l'altre– va trobar les Laures, que venien al nostre tram. El 606 era al nord de la ciutat, per on discorria l'antiga N-II, més enllà de l'Hospital Trueta, que la Xarxa pels Drets Socials proposava també d'encerclar. En David, que era a la setena planta perquè hi té la mare ingressada, n'envià fotos al Facebook, solidaritzant-s'hi. Faltava menys d'una hora, però ja hi era pràcticament tothom. Nosaltres ens havíem apuntat devia fer cosa d'un mes, quan ja s'havien omplert els trams més centrals de Girona i quedaven els menys fotogènics. Al nostre tros d'autovia, magatzems de mobles a banda i banda, venda de butà, una casa de menús, cap campanar a prop per avisar-nos. Per sort, els voluntaris es preocupaven de tot, pels *tempos*, per la senyalització, per distribuir-nos bé, per deixar un vial lliure per a les urgències, per la gigafoto, per si a algú li cal aigua. Fa calor i tot, tenim el sol al clatell. Hi he trobat la Maria Dolors i la seva germana: previsoros, s'han portat cadires i han dinat allà. I molts, molts altres amics, coneguts i saludats.

La Irene m'envia un whatsapp preguntant-me com tenim el tram. Li faig una foto mirant cap al nord i una altra cap al sud, una corrua groga a punt de donar-se les mans. Ella, que ha anat fins a Altafulla amb en Carles i amics, em diu que el seu també és ple. I l'Eduard, desplaçat fins a Vandellós, escriu "Visca Catalunya lliure... de centrals nuclears. Can Simpson". Passades les cinc, tot és al punt. Ara és l'hora, catalans.

En Lluís, amb la ràdio, ens va transmetent el que va succeint, que si Barcelona i Girona són plenes de gom a gom, que si ara en Llach i en Carles Santos s'agafen de les mans, que si la Forcadell diu no sé què. Hem fet amistat amb els desconeguts del costat, que no tenen ràdio. De les 17:14 fins

a les sis hi ha temps per a tot, especialment per a fer l'onada, una vegada i una altra. Passen avions i helicòpters volant arran, i saludem. Tot s'esdevé tal com es preveia que s'esdevingués. El matrimoni de jubilats de la casa del davant han tret banquetes i s'ho miren. No sabem ben bé quan hem de plegar amb Els Segadors. Alguns s'han avançat, però nosaltres ens posem a cantar l'himne a les sis en punt. Alguns no se'l saben, jo dubto de l'ordre de les estrofes. De seguida els cotxes tornen a circular per la carretera. Unes nenes passen amb la bici. Una canta: "No volem ser una regió d'Espanya, no volem ser Països Catalans..." i de seguida les altres la renyen perquè s'ha equivocat.

Quan vam arribar a casa, ens va agradar mirar-nos al mirall, és a dir, veure la televisió i el Facebook. Ja passa amb els dies històrics, que fan més patxoca vistos i recordats que no pas viscuts. La distància poleix. Des de l'aire, hi havia trams que semblaven més festius que el nostre, o més heroics, o més coloristes. Nosaltres no vam sentir ni les campanes de la catedral, si és que van arribar a sonar. Amb en Xevi vam haver de reconèixer que no vam tenir cap nus a la gola ni els ulls enaiguats a l'hora de cantar Els Segadors. L'Anna havia marxat de seguida cap a Figueres, en Xevi –l'altre– no gaire més tard. També l'Esteve i en Mario, i en Víctor, rebentat de cansament. Encara vàrem sopar amb en Lluís i en William, que havien de matinar per tornar a treballar l'endemà, l'un a Brussel·les i l'altre a Amsterdam.

MÓNICA SALA

La Via Catalana al seu pas per Girona. En primer terme, l'església de Sant Feliu, el pont que duu el mateix nom i, al fons, la catedral.

Els que no són cecs potser hauran vist una massa, una marea, una nació movent-se. Incapaços de percebre el matís, veuen en el groc un sol color. No hi han vist l'amalgama de generacions,

“Patíem pel temps, patíem per arribar a l'hora, patíem per saber si allò serviria de res”

de classes, de pensament polític, de llengua, no veuen les diferències que ens individualitzen i fins i tot separen. Per a mi han estat en Xevi, en Lluís, en William, l'Esteve, en Mario, l'Anna, en Xevi –l'altre–, en Víctor, la Nuri, en Miquel, l'Ignasi i en Pau, les Laures, la Nuri –l'altre–, en David, la Maria Dolors i la seva germana, en Jordi i l'Àlex, la Irene i en Carles, l'Eduard, i molts, molts altres noms i cares concrets que un 11 de setembre ens vam agafar de les mans perquè, malgrat tot, creiem en un futur en comú i en el dret a decidir-lo plegats, sense ingerències.

Avancem junts

Port de Barcelona

Port de Barcelona, el primer *hub* logístic del sud d'Europa.